Ni aigua

QUIM CURBET

Susqueda és un municipi insòlit, el seu nucli antic quedà negat el 1968 per les aigües del pantà i els susquedencs van haver de traslladar-se a Sant Martí Sacalm. Moltes tardes de diumenge de la meva infantesa els vaig passar amb els meus avis, anant de visita per aquella vall. Vèiem cada setmana com avançaven les obres, grans cubs de formigó que anaven conformant la presa i una mica més enllà les cases del poble que es derruïen a mesura que el nivell de l'aigua anava pujant. Encara conservo una fotografia que em va fer l'avi al costat del petit pont amb l'església al fons.

El pantà de Susqueda fou en el seu moment un repte de l'enginyeria, projectat amb el sistema d'arc de gravetat. Però aquell immens ventre de formigó de la presa va ser mirat amb molt de recel pels habitants dels pobles del curs inferior del riu, que ho veien com un perill afegit, molt més letal que les avingudes normals del riu. Hi va haver gent d'Anglès i de Bescanó que es van vendre la casa per por, i es van traslladar a indrets més segurs.

Miquel Fañanàs va iniciar la seva carrera com a escriptor l'any 1983 publicant un llibre on narrava, en clau de gènere de catàstrofe, la rebentada del pantà i la subsegüent inundació del pla de Girona, i acabava amb la imatge de la ciutat negada fins als peus del campanar de la catedral. Eren altres temps i les pors es gestionaven en funció de la memòria històrica i en aquell moment encara estava latent en el record col·lectiu la tragèdia de la inundació de 1940.

Trenta anys després, gairebé ningú perd un moment de son pensant en la possible catàstrofe que significaria l'ensorrament del pantà i, en canvi, ara resulta que el seu contingut se'l veuen a galet els de Barcelona -el 75% del cabal- i ens hem de queixar reiteradament de la ridícula quantitat d'aigua que porta el Ter. Un cabal que no arriba ni al mínim dictat per la llei. Com sempre els pitjors malsons acaben fent-se realitat, sigui en forma de tragèdia o de comèdia. Els barcelonins tenen tot el dret del món a beure aigua del Ter, però permetin que un gironí com jo receli de la bona voluntat dels que es mobilitzen per salvar l'Ebre i després giren la cara quan es tracta del Ter.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/06/08/ni-aigua/787380.html?utm_source=rss